

er nógv meir upplýsing um fýrverk í dag, enn tað var tá hann var barn.

Avleiðingar

Hann dylur ikki fyri, at óhappið hevur havt onkrar avleiðingar við sær.

–Eg fór ikki í læru sum hond-verkari, tí eg hevði mist hondina. Tað kann gott hugsast, at eg hevði verið farin tann vegin, um eg ongar avmarkingar hevði, sigur Hans Debes, sum í dag arbeidir á kontóri.

– Ístaðin fór eg á handilsskúla og síðani á kontór at arbeiða. Tað hevur ongantið verið ein trupulleiki hjá mær at fullføra arbeiði við einari hond. Man finnur skjótt ein máta at skriva á tastaturið á og gera, sum best liggur fyri, sigur hann.

Ávarar onnur

Hans Debes hevur fyrr greitt frá óhappinum alment, og ítróttafeløg hava eisini heitt á hann um at

Eg kann gott knýta lógvan, og so føli eg spengurnar og nervarnir. Tað er merkiligt, tí teir ikki eru har

greiða frá vandunum av fýrverki fyri ungdomi. Hann heldur, at tað er umráðandi at framhaldandi varpa ljós á hetta evnið, tí um tað setur seg í minni hjá onkrum, sum síðani hugsar seg um einaferð afturat, áðrenn viðkomandi ger okkurt vandamikið við fýrverki, so er nógv vunnið.

– Tað er tann besti mátin at fýrbyrgja uppá, staðfestir hann.

Tað henda vanlukkir so at siga á hvørjum ári nýggjársaftan, og fýr-

verkið, ið verður keypt í handlun-um er sera ógvusligt. Hans Debes undrast á, at tað ikki eru fleiri skaðar enn tað sama.

–Man skuldi trúð, at eftirlitið var har, tá man keypir frá einum handli í Havn, men tað virkar sera ótrygt, sigur hann til endans.